586

476

Mr Com. de Brienne
C. Huygens à Zuliche
S.

— Huncine solem
Tam nigrum surrexe mihi,

ut nec exaudire me ~~maximus~~ optimus maximusq Regum velit, nec de ministris ~~humanissimus~~ videri intelligere? Credant Batavi Zulichemium non nullis Europæ linguis uti non incommode. At hic nec majestas nec Gallicismum hominis admittit, nec amicitia Latinitatem. utrobiq surdis canitur. Illa me tamen intellexit, et benigno eo fassa est. Altera quid facias, quæ quod accepit conatur persuadere non percepisse? ubi es, candor, ubinam terrarum post te lates? Nimirum, Domini, Sacro Codice me donasti, et suo pretio ~~pulcherrimo illo quidem~~, et, quia abs tua manu, longe ~~dulcissimo~~ accessit: quid reposui? Adhuc ~~per id~~ sacrum illud nemas, ut ego quidem arbitror, sanum et fidelem, quippe qui nec alia versione uti voluit quam ea quam vos usurpatis, ne de fraude nostrorum hominum audiret quod non cessant vestri exprobrare. At ille dolicocephalus, et homo nauci ut fortasse tibi placet. quid si in ~~illa~~ grandi peregrinatione quæ defunctus es, mendicum obvium habuisses qui ~~in~~ in trivio hæsitanti commonstrasset viam, ~~[illegible]~~ qui tendebat proximam vel tutissimam, atq opem tam fidel aut à latronibus salutem

[illegible]

prestitisset, aut a Præcipitijs? Doluisse me à tantillo mortali
erudiri tuo bono? Aut infensus Eumini fuisses quod aperte
ille et candide locutus esset quo cum ille loquitur tu arbitrabaris ἐκ ὑπὸ τοῦ ἐχεῖν
At ille functus esset officio viri boni et Christiani. Eodem
erga te Drelincurtulus fungitur, et, si me in parte
gratiæ admittis, Hugeniolus tuus. Hoc unum nomine quod
me Tuum sum, perperam indignaris quod eo te manu
ducere satagam quo eundem censeo. Nec vero supercilium fere
seu mavis animi, non pro virtute Lomenia, impotentiam,
quâ vix inspecta manusculum ἔδωρον, id vocare nolimus
quod ille δώρου instar sincere offert, et ἐν ἀφελοῖπτι καρδίας quin si evoluto libello
persistis in proposito, neque ad palatum faciunt monitiunculæ
quibus ἀπὸ τῆς πλάνης avocandus videbaris, esto quidem
nec me expectato importunum flagitatorem. Tua res agitur
non mea prorsus; nisi quod amico factum eo quod velim
mihi faciat. quâ in re quid utrobique feramus ægre ego
non video. Quid? si Veronium illum vestrum, Eactenus mihi
ignotum scriptorem, bonâ fide legendum
præbuisses, potin credas invito te vel ingrato bene facturum fuisse?
Ego vero amplexus essem et præbentis affectum et autoris
eruditionem, si ab animo sedato et mei amante profectam
observassem. quo consilio cum et Drelincurtius compendio
annotaverit quæ vos expedire credidit non nescire,
Puta illum, puta me quid dicere, quid sævis, magne sacerdos?
si quid noni. Si rectius istis
Candidus imperti, si non, his utere mecum
Sane de autore vel tractatu ipso sentiet tu ut libuerit
mihi vel unius rei gratia charissimi sunt utique, quod non dine speciem